

resource bases. Kazatomprom's shares are freely floated on the Astana International Exchange and the London Stock Exchange[3].

Kazatomprom has the status of the national operator of the Republic of Kazakhstan for the export and import of uranium and its compounds, nuclear fuel for nuclear power plants, special equipment and technologies. This status provides the company with certain privileges, including obtaining subsoil use rights through direct negotiations with the Government of the Republic of Kazakhstan, and, accordingly, priority access to high-quality natural uranium deposits in the Republic of Kazakhstan, suitable for mining using the method of in-situ leaching (ISL).

Kazatomprom mines uranium only on the territory of the Republic of Kazakhstan and has the industry's largest uranium reserve base of 295,000 tons[3].

All of the company's uranium deposits are suitable for cost-effective and least environmentally harmful ISR mining, which, combined with the long life of mining assets, allows Kazatomprom to remain among the world's leading producers with the lowest cost of uranium mining. The company employs about 20,000 people, the company has 37 subsidiaries, affiliates and other organizations.

In my opinion, this company already has a huge potential and occupies a leading position in uranium mining throughout the world and has a high rate of export of uranium products. So it should realize more projects on the territory of Kazakhstan.

Reference

1. Chesnokov N.I., Petrosov A.A. Systems for the development of uranium ore deposits. M., 1982
2. Kazatomprom. URL: https://www.kazatomprom.kz/ru/page/dobicha_prirodnogo_urana
3. Kazatomprom. About us. URL: https://www.kazatomprom.kz/ru/page/o_nas

УДК 371.13

Шара О.Р., Власенко Д.О., Рохман В.В., студенти
Науковий керівник – Христенко О.В., к.е.н., доцент
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

РОЛЬ ІННОВАЦІЙНИХ ЗРУШЕНЬ В ОСВІТІ

Освіта є одним із найбільш важливих чинників та умовою формування особистості в соціумі. Тому необхідно, щоб вона була якісною та відповідала певному рівню розвитку суспільства, його базовим культурним цінностям.

Сучасна соціально-економічна ситуація, що склалася в нашій країні, потребує вагомих змін у всіх сферах суспільного життя, в тому числі й в освіті [1]. Нагальні вимоги до сучасних освітніх установ були сформульовані в Законі України «Про освіту» [2] та конкретизовані в національній доктрині освіти, де виділено одне з головних завдань – стимулювання та розвиток інноваційних процесів. Інновації в освіті пов'язані із загальними процесами у суспільстві, глобальними проблемами, інтеграцією знань і форм соціального буття.

Едуард Рубін, громадський діяч та бізнесмен, висловлює позицію, яка для нас найбільш прийнятна, що освіта є соціокультурним феноменом. На його думку, «...говорити потрібно про те, якими ми хочемо бачити студентів та випускників, з якими навичками й знаннями вони повинні виходити із вузів. Ми повинні думати про те, наскільки гармонійним та розвинутим хочемо бачити наш світ, наше суспільство, і яку

роль у цьому повинна відігравати вища освіта». Словом, вузівська реформа, на його думку, повинна обговорюватися в нерозривному зв'язку з нашими людськими й суспільними цінностями. Тому таким важливим є належне правове забезпечення освіти загалом та інноваційної складової зокрема.

Важливість інновацій у вищій освіті відображено і в нормах Закону України «Про вищу освіту» [3], де в ст.65 сказано, що «... наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність у закладах вищої освіти є невід'ємною складовою освітньої діяльності й провадиться з метою інтеграції наукової, освітньої й виробничої діяльності в системі вищої освіти... Основною метою наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності є здобуття нових наукових знань шляхом проведення наукових досліджень і розробок та їх спрямування на створення і впровадження нових конкурентоспроможних технологій, видів техніки, матеріалів тощо для забезпечення інноваційного розвитку суспільства, підготовки фахівців інноваційного типу». Отже, як бачимо, основи для застосування інноваційних технологій в освіті, і тим самим формування інноваційної освіти на законодавчому рівні, закладено.

Сучасні вітчизняні вчені розглядають інновацію в освіті як:

процес створення, поширення й використання нових засобів для розв'язання тих педагогічних проблем, які досі розв'язувались по-іншому;

результат творчого пошуку оригінальних нестандартних розв'язань для різноманітних педагогічних проблем;

актуальні, значущі й системні новоутворення, які виникають на основі різноманітних ініціатив і нововведень, що стають перспективними в контексті еволюції освіти й позитивно впливають на її розвиток;

продукти інноваційної освітньої діяльності, які характеризуються процесами створення та використання нового засобу;

різні нововведення в діяльності навчально-виховних закладів, у здійсненні навчально-виховного процесу [2].

Інновації в освіті є закономірним явищем, динамічним за характером і розвивальним за результатами, їх запровадження дозволяє вирішити суперечності між традиційною системою і потребами в якісно новій освіті. Сутнісною ознакою інновації є її здатність впливати на загальний рівень професійної діяльності, розширювати інноваційне поле освітнього середовища у навчальному закладі, регіоні.

Інновації класифікують за об'єктом впливу (педагогічні, соціально-психологічні, організаційно-управлінські), рівнем поширення (системно-методологічні та локально-технологічні) та інноваційним потенціалом нового (радикальні, модифікаційні, комбінаторні).

Упровадження інновацій спеціально-психологічної спрямованості сприяє покращенню мікроклімату в освітньому середовищі, формує високий рівень культури стосунків між суб'єктами навчально-виховного процесу.

Інновації організаційно-управлінського типу забезпечують запровадження сучасних форм і методів управління, сприяють подоланню стереотипів консервативного стилю керівництва, формують нові партнерські відносини.

Поширення інновацій системно-методологічного рівня запроваджуються у межах загальної системи.

Локально-технологічний рівень інновацій передбачає апробацію особистісно орієнтованих інноваційних методів, систем на окремих об'єктах освіти.

Модифікаційними називають інновації, спрямовані на вдосконалення змісту, форм, методів навчально-виховного процесу, організації освіти.

Комбінаторними називають осучаснені новації – освітні й педагогічні традиції, адаптовані до нового соціокультурного середовища.

У системі освіти та науки вже сформувався цілий напрям наукового знання – наукова інноватика. Мотивацією якого є наявність суперечностей між фундаментальними науковими знаннями і складністю їх практичного використання, між фазою створення нового науково-педагогічного знання і фазою його впровадження як інноваційного. Так, основними складовими частинами наукової інноватики є: теорія створення інновацій у системі освіти; методологія сприйняття, оцінки та інтерпретації нового у філософії, соціології, педагогіці; технологія і досвід практичного застосування освітніх та наукових інновацій. Зазначені складові формують сутність наукової інноватики, яка об'єднує систему взаємопов'язаних понять і структурних положень.

Наукова інноватика відзеркалює взаємозв'язок теорії і практики освітньо-наукової діяльності, визначає її норми, які характерні для інноваційних перетворень, органічно об'єднує процеси створення і впровадження новацій на практиці [4].

«Інноваційне навчання» (innovative learning) – це процес та результат такої навчальної та освітньої діяльності, яка стимулює вносити інноваційні зміни в існуючу науку, культуру та соціальне середовище. Такий тип навчання та освіти стимулює творчий пошук на основі наявного досвіду.

Слід відмітити, що досить радикальні трансформаційні процеси в галузі освіти в наш час відбуваються не лише в Україні, а й у провідних країнах світу. В ухваленому Паризькому комюніке (25 травня 2018 року) міністрів освіти європейського континенту наголошується, що впродовж останніх 20 років підвищення якості освіти та рівня її відповідності суспільним потребам було основою як Болонського процесу, так і інших структурних реформ у цій галузі. У майбутньому ж, на думку авторів комюніке, важливо зробити акцент на співробітництві в запровадженні інноваційних практик викладання та навчання, їх підтримці, стимулюванні та поширенні.

Отже, в умовах змін суспільного розвитку інновації в освіті стають більш необхідними та носять безперервний характер.

Список використаних джерел

1. Іванова, С. В. (2016). Інновації в освіті. Сучасні проблеми реформування системи вищої освіти в аспекті євроінтеграції України. *Вісник Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького. Серія: "Педагогічні науки"*, (1). URL: <https://ped-ejournal.cdu.edu.ua/article/view/982>
2. Про освіту: Закон України від 05.09.2017 р. № № 2145-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 38-39, ст.380.
3. Про вищу освіту: Закон України від 01.07.2014 р. № 1556-VII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 37-38, ст.2004.
4. Саух П. Ю. *Інновації у вищій освіті: проблеми, досвід, перспективи*. Видавництво Житомирського державного університету імені Івана Франка, 2011. 444 с.

УДК 005.8

Яцик Т.В., студентка
Науковий керівник – Гришко В.В., к.е.н., доцент
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

AGILE МЕТОДОЛОГІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ВЕДЕННЯ СИСТЕМНОГО БІЗНЕСУ

На практиці Agile-методології застосовуються у проектному менеджменті та пропонують ряд застосовних методів, які дозволяють прискорити розробку та запуск